Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 1. kwietnia 1907. **Część III.**

Nr. 10.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1907 L. 7585, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Gródku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Gródku na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 11.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. lutego 1907 L. 14.622, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie

Kalwarya po myśli § 82 ustawy z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w roku 1907 i 1908.

We Lwowie, dnia 13. lutego 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. lutego 1907 L. 14.621, w przedmiocie zezwolenia gminie Andrychów na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Andrychów po myśli § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w latach 1907, 1908 i 1909.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. lutego 1907 L. 10.036, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Brzeźnicy radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Brzeźnicy radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie na lat pięć koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 14.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. lutego 1907 L. 14.252, w przedmiocie zezwolenia gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy postanowień § 83 ust. gm. z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Peczeniżyn na dalszy pobór przyzwolonych pierwotnie ustawą z 5. kwietnia 1889 (Dz. u. kr. Nr. 36), a rozporządzeniem Wydziału krajowego z 13. czerwca 1901 (Dz. u. kr. Nr. 56) do końca maja 1907 przedłużonych opłat gminnych od napojów spirytusowych miodu, wiśniaku i maliniaku na czas od

1. czerwca 1907 do końca roku 1910, jednak z tem zastrzeżeniem, że wysokość tych opłat wynosić będzie:

a) od litra wódki czyli okowity po 6 h;

b) od litra szumówki (niżej 20 stopni) po 4 h;

c) od litra słodzonych napojów t. j. rumu, araku, śliwowicy, rosolisu, likieru i ponczowej esencyi i t. p. po 11 h;

d) od litra wiśniaku, maliniaku po 20 h;

e) od hektolitra miodu po 3 K 74 h.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 15.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 15. lutego 1907 L. IX. 647/17 (45), którem podaje się do wiadomości regulamin o udzielaniu bezprocentowych pożyczek na osuszenie i drenowanie gruntów wydany przez Wydział krajowy i zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 18. października 1906 L. 28.857.

Regulamin

o udzielaniu pożyczek bezprocentowych na osuszenie i drenowanie gruntów wydany przez Wydział krajowy a zatwierdzony przez c. k. Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu reskryptem z dnia 18. października 1906 L. 28.857.

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

W myśl umowy z dnia 20. stycznia 1907, zawartej między c. k. Ministerstwem rolnictwa a Wydziałem krajowym udzielać będzie Wydział krajowy w okresie 10-letnim od roku 1907 do 1916 z kredytu 5,000.000 K,

od którego procenta opłaca Skarb Państwa pożyczek bezprocentowych w gotówce na osuszenie i drenowanie gruntów w Galicyi do wysokości 500.000 K rocznie.

§ 2.

Pożyczki bezprocentowe udzielane będą:

a) spółkom wodnym (drenarskim) złożonym z właścicieli miejscowych lub średnich posiadłości rolniczych tudzież gminom jako właścicielkom majątku, lub dobra gminnego, z wyjątkiem tych spółek i gmin, które otrzymały zasiłki ze skarbu kraju i państwa,

b) poszczególnym właścicielom gruntów, o ile ci właściciele nie mogą na innej drodze uzyskać pożyczki nisko oprocentowanej, — a to albo na podstawie zabezpieczenia z prawem pierwszeństwa według postanowień ustawy z dnia 6. lipca 1896 Dz. p. p. Nr. 144, albo na podstawie zwykłego zabezpieczenia hipotecznego w granicach dwóch trzecich części wartości hipoteki.

Wartość hipoteki ma być przyjętą na podstawie oszacowania, które służyło za podstawę udzielenia pożyczki hipotecznej przez jedną z instytucyi hipotecznych, które mają siedzibę w Galicyi albo też przez Bank austro-węgierski.

Wydział krajowy jest uprawniony poddać ten szacunek rewizyi, ewentualnie w braku takiego szacunku zarządzić osobne oszacowanie.

§ 3.

Pożyczka bezprocentowa ma być zwróconą funduszowi krajowemu w dziesięciu równych ratach rocznych dnia 1. lutego każdego roku, a to począwszy od trzeciego roku po rozpoczęciu robót, które z reguły w jednym roku winny być wykonane.

Wysokość pożyczki bezprocentowej nie może przekroczyć rzeczywistych kosztów robót.

Kosztorys opierać się ma na projektach wypracowanych lub sprawdzonych przez krajowe biuro melioracyjne.

§ 4.

Wykonanie robót ma być poruczone inżynierom i dozorcom krajowego biura melioracyjnego.

Koszta pomocy technicznej inżynierów krajowego biura melioracyjnego przy zdjęciach, wytyczeniu i odbiorze robót pokrywa fundusz krajowy w myśl

instrukcyi z dnia 9. maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 67, koszta zaś wynikłe z użycia dozorców melioracyjnych i drenarskich wliczone będą do kosztów robót.

§ 5.

Każde całkowite lub częściowe uchybienie raty pożyczki (renty melioracyjnej) wkładać będzie na opóźniającego się obowiązek płacenia funduszowi krajowemu procentów zwłoki od dnia, w którym zapłata miała nastąpić, w stosunku 5%.

Przy całkowitem lub częściowem uiszczeniu zaległości będą pokrywane przedewszystkiem procenta zwłoki do dnia uiszczenia narosłe, a dopiero reszta uiszczonej kwoty zaliczoną będzie na częściowe lub całkowite pokrycie zalegających rat pożyczki (rent melioracyjnych).

§ 6.

Wszystkie spłaty uiszczane być mają przez dłużników w kasie Wydziału krajowego we Lwowie.

II. Postanowienia szczegółowe.

§ 7.

Starający się o pożyczkę bezprocentową mają przedłożyć następujące dokumenty:

a) Spółki wodne (drenarskie).

1. Projekt techniczny i kosztorys.
2. Kataster konkurencyjny.
3. Zatwierdzony przez władzę polityczną statut i wydany przez tą władzę dokument uznania spółki.
4. Konsens wodno-prawny.

b) Gminy.

1. Projekt techniczny i kosztorys.
2. Uchwałę Rady gminnej zatwierdzoną przez Reprezentacyę powiatową.
3. Konsens wodno-prawny.

c) Właściciele gruntów,

którzy zamierzają zaciągnąć pożyczkę na podstawie pierwszeństwa hipotecznego w myśl ustawy z dnia 6. lipca 1896 Dz. p. p. Nr. 144:

1. Projekt i kosztorys.

2. Wyciąg hipoteczny posiadłości, na której pożyczka ma być ubezpieczoną, a do której grunt meliorować się mający należy.

3. Arkusze posiadłości uwierzytelnione przez c. k. geometrę ewidencyjnego lub c. k. Urząd podatkowy.

4. Inne dowody wykazujące obecną wartość posiadłości, jak kontrakty kupna i dzierżawy, sądowe oszacowanie i t. p.

5. Po otrzymaniu zaś tymczasowego zawiadomienia o możliwości udzielenia pożyczki potwierdzenie władzy politycznej, że z przedsiębiorstwa melioracyjnego oczekiwać należy korzyści gospodarczej przewyższającej koszta mające się wyłożyć, że zachodzą rzeczywiście dane, które uzasadniają wysokość pożyczki po myśli § 3 ustawy z dnia 6. lipca 1896 Dz. p. p. Nr. 144, oraz, że postępowanie wodno-prawne zostało przeprowadzone a w wypadkach przewidzianych w ustępie drugim § 41 krajowej ustawy wodnej konsens wodno-prawny został udzielony.

d) Właściciele gruntów,

którzy zamierzają zaciągnąć pożyczkę na podstawie zabezpieczenia hipotecznego w granicach dwóch trzecich części wartości hipoteki dokumenty w ustępie c) pod 1—4 wyszczególnione a w wypadkach przewidzianych w ustępie drugim § 41 kraj. ustawy wodnej konsens wodno-prawny.

§ 8.

Skrypt dłużny, który winien być zeznany w formie aktu notaryalnego, ma zawierać:

a) sumę zaciągniętej pożyczki z przynależytościami (odsetkami zwłoki), tudzież warunki spłaty pożyczki;

b) miejsce płatności każdej spłaty;

c) przysługujące dłużnikowi prawo wcześniejszej spłaty kapitału pożyczkowego;

d) obowiązek zwrócenia funduszowi krajowemu wszelkich stempli i należytości skarbowych o ileby z tytułu zeznania skryptu i intabulacyi pożyczki funduszowi krajowemu zostały wymierzone, tudzież kosztów oszacowania, kosztów upomnienia, egzekucyi przymusowego zarządu, portoryów i t. p.;

e) oświadczenie dłużnika, że poddaje się wszelkim postanowieniom niniejszego regulaminu i że przyznaje skryptowi dłużnemu moc natychmiastowej wykonalności po myśli § 3 ustawy z dnia 25. lipca 1871 Dz. p. p. Nr. 75;

f) przy pożyczkach zaciąganych przez dłużników wyszczególnionych w § 7, lit. d), obowiązek regularnego płacenia wszelkich podatków tudzież rat amortyzacyjnych od pożyczek, które poprzedzają pożyczkę melioracyjną i obowiązek przedkładania Wydziałowi krajowemu na każde jego żądanie dowodów, że z powyższego tytułu niema zaległości;

g) przysługujące Wydziałowi krajowemu prawo bezzwłocznego rozwiązania stosunku pożyczkowego i ściągnięcia wypożyczonego kapitału z przynależytościami w następujących wypadkach:

1. gdyby dłużnik wymieniony w § 7, lit. a), b) i d) nie dopełnił któregokolwiek obowiązku w skrypcie dłużnym przyjętego;

2. przy pożyczkach przewidzianych w § 7, lit. d):

α) gdyby przeciw dłużnikowi egzekucya immobilarna wdrożoną została;

β) gdyby dłużnik popadł w konkurs;

h) przy pożyczkach przewidzianych w § 7, lit. b) i c) ustanowienie hipoteki i klauzulę intabulacyjną, tudzież zobowiązanie dłużnika do hipotecznego ustanowienia kaucyi na pokrycie kosztów sporu i egzekucyi;

i) uznanie jurysdykcyi c. k. Sądu powiatowego we Lwowie dla sporów wynikających ze stosunku pożyczkowego.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu służy prawo dla każdej poszczególnej pożyczki bezprocentowej ustanowić jeszcze inne powyżej nie wymienione warunki ze względu na zachodzące ewentualnie wyjątkowe stosunki, lub też bez podania powodów odmówić żądanej pożyczki.

§ 10.

Wypłata pożyczki bezprocentowej odbywać się będzie w miarę postępu robót na podstawie wykazów należytości sprawdzonych przez inżynierów krajowego biura melioracyjnego, a to spółkom wodnym na ręce wydziału spółki, gminom na ręce naczelnika gminy, poszczególnym zaś właścicielom na ręce właściciela za kwitami koramizowanymi przez prowadzącego roboty inżyniera krajowego biura melioracyjnego.

§ 11.

Administracyi państwa służy prawo przekonywać się każdego czasu o stanie, postępie i sposobie wykonania robót za pośrednictwem własnych organów technicznych.

Koszta tej kontroli pokrywa Skarb Państwa.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. lutego 1907 L. 20.133, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Sambora na dalszy pobór opłaty gminnej od czynszów najmu.

Na mocy postanowień § 87 ust. gm. z 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Sambora na dalszy pobór przyzwolonej pierwotnie ustawą z 22. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 29, 5% opłaty gminnej od czynszów najmu nieruchomości przez dalszych lat dziesięć, a to pod warunkami w tej ustawie określonymi.

Lwów, dnia 26. lutego 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 17.

Obwieszczenie

galicyjskiej c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie z dnia 5. lutego 1907 L. 1041, o utworzeniu w Pasiecznie (poczta i telegraf w miejscu) z dniem 24. stycznia 1907 nowego c. k. Zarządu lasów i dóbr państwowych, obejmującego dobra Pasieczna i część dóbr Zielona t. j. dolinę Chrepełów.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. sierpnia 1906 L. 23.102/869 utworzono w Pasiecznie (poczta i telegraf w miejscu), nowy c. k. Zarząd lasów i dóbr państwowych obejmujący dobra Pasieczna i część dóbr Zielona t. j. dolinę Chrepełów.

Zarząd ten rozpoczął swe urzędowanie z dniem 24. stycznia 1907.

Nr. 18.

U s t a w a

z dnia 1. lipca 1906, w przedmiocie zezwolenia gminie król. stoł. miasta Krakowa na pobór podatku gminnego od biletów jazdy kolejami drogowemi w granicach tegoż miasta.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Gminie król. stoł. miasta Krakowa zezwala się na pobór podatku gminnego od biletów jazdy, względnie od legitymacyi uprawniającej do jazdy kolejami drogowemi, w obrębie gminy miasta Krakowa.

§ 2.

Do uiszczenia podatku gminnego obowiązani są wszyscy ci, którym przedsiębiorstwo kolei drogowej wydaje bilet do jednorazowego, albo legitymacye do częstszego przejazdu koleją drogową.

§ 3.

Wysokość podatku gminnego wynosi:

a) od każdego zwyczajnego biletu jazdy I. klasą po 2 h, zaś II. klasą po 1 h;

b) od legitymacyi uprawniającej do częstszego przejazdu I. klasą 15%, zaś II. klasą 10% tej należytości, jaką pobiera przedsiębiorstwo za rzeczoną legitymacyę;

c) od legitymacyi uprawniającej do wolnej jazdy I. klasą na 3 miesiące 2 K, na 6 miesięcy 4 K, a na rok jeden 8 K; zaś II. klasą na 3 miesiące 1 K, na 6 miesięcy 2 K, a na rok jeden 4 K.

§ 4.

Wolne od podatku gminnego są bilety dla dzieci oraz legitymacye dla uczniów szkół publicznych i dla robotników.

§ 5.

Podatek gminny ściągać ma bezpłatnie odnośne przedsiębiorstwo kolei drogowej przy wydawaniu biletów jazdy względnie legitymacyi.

Ściągnięty w poprzednim miesiącu podatek gminny ma przedsiębiorstwo najpóźniej do dnia 15. następnego miesiąca wnieść do kasy gminy miasta Krakowa za urzędowem poświadczeniem odbioru.

Dla ostatecznego obrachunku podatku ściągniętego w ciągu każdego roku, ma przedsiębiorstwo najpóźniej do końca marca roku następnego przedłożyć Magistratowi miasta swoje zamknięcia rachunków za rok poprzedni i dołączyć przytem wykazy ilości wszelkich biletów oraz legitymacyi.

Dla sprawdzenia wykazów powyższych przysługuje Magistratowi miasta prawo wglądania w zapiski oryginalne i księgi przedsiębiorstwa.

§ 6.

Przedsiębiorstwo kolei drogowej odpowiada gminie miasta Krakowa za należyte ściąganie podatku gminnego od biletów jazdy i legitymacyi przez rzeczone przedsiębiorstwo wydanych oraz za należyte odwiezienie tego podatku do kasy gminy miasta Krakowa.

§ 7.

Zaległy podatek gminny od biletów jazdy i legitymacyi ściągać będzie Magistrat w sposób przepisany dla ściągania podatków rządowych.

§ 8.

Bilety jazdy i legitymacye wydane przed wejściem w życie niniejszej ustawy wolne są od podatku gminnego.

§ 9.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 10.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i kolei żelaznych.

Wiedeń, dnia 1. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Derschatta** w. r.

Nr. 19.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. marca 1907 L. 19.652, w przedmiocie zezwolenia gminie Bóbrka na pobór 100% dodatku gminnego do podatku spożywczego od mięsa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Bóbrka po myśli § 82 ustawy z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu począwszy od roku 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 20.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 8. marca 1907 L. 23.597, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 15. września 1905 Dz. u. kr. Nr. 115, o regulacyi górnej Trześniówki z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 16. marca 1906 L. 6702, względnie z 7. lutego 1907 L 110.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z 15. września 1905 Dz. u. kr. Nr. 115, o regulacyi górnej Trześniówki z dopływami.

§ 1.

Regulacya górnej Trześniówki z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej zawiązanej po myśli § 52 kraj. ust. wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być wykonaną po myśli § 6 ustawy z 15. września 1905 Dz. u. kr. Nr. 115, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt krajowego biura melioracyjnego z roku 1901, który preliminuje koszta robót na 2,000.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

a) regulacyę potoku Trześniówki od ujścia Żupawy do Peteraków na długości 38·65 km;

b) regulacyę prawych dopływów Trześniówki a mianowicie.

1. potoku Dąbrówki na długości 17·46 km. z rowem Królów Ług długości 6·7 km., rowem od Smołki długości 7·747 km., rowem z Rozalina długości 3·8 km., rowem z Gabryelin na długości 2·49 km., rowem Klewiec długości 7·49 km., potokiem Dęba długości 10·05 km., potokiem Korzeczek długości 2·452 km. i rowem od Pompy długości 4·5 km.;

2. potoku Przyrwy na długości 5·306 km.;

3. rowu od Koniecpola na długości 8·5 km. z rowem bocznym od Fatecznika długości 2·789.;

4. rowu od Karolówki na długości 5·25 km. z rowem bocznym od drogi Hucińskiej długości 1·393 km.;

5. potoku Korzeń na długości 9·9 km.;

6. potoku „Smarkata rzeka“ na długości 11·2 km. z lewem ramieniem tego potoku długości 5·6 km.;

c) regulacyę lewych dopływów Trześniówki, a mianowicie:

1. potoku Mokrzyszówki na długości 18·0 km.;

2. rowu z Dąbrowicy na długości 10·5 km.;

3. potoku Łuczek na długości 8 012 km. z rowem z Woli gołego długości 4·2 km.;

4. potoku Koziniec na długości 7 012 km.;

d) korekcyą i budowę 37 rowów drugorzędnych przyznanych interesowanym właścicielom gruntów przy postępowaniu wodno-prawnem, łącznej długości 104 968 km.;

e) budowę 29 mostów 126 przepustów komunikacyjnych, 46 poideł, 41 brodów, 18 szluz do zwilżania łąk i pastwisk nadbrzeżnych, tudzież 176 stopni betonowych na potoku i rowach pod a), b) i c), wyszczególnionych, tudzież 138 przepustów komunikacyjnych na 37 rowach drugorzędnych.

f) wykonanie dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdują pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu regulacyjnego;

g) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

Koszta robót dodatkowych, które nie znajdą pokrycia w preliminarzu kosztorysu projektu, ponosić ma wyłącznie spółka wodna.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dziesięć i trwać ma od wiosny 1906 do jesieni 1915.

W czasie tym wzbronione są sprzeczne z projektem prywatne budowle na wymienionych w § 2 potokach i rowach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 15. września 1905 Dz. u. k. Nr. 115.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 15. września 1905 Dz. u. k. Nr. 115, datki kraju państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 700.000 K w dziesięciu równych ratach rocznych po 70.000 K od roku 1906 do roku 1915;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 700.000 K, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w dziesięciu równych ratach rocznych po 70.000 K od r. 1906 do roku 1915.

c) datek konkurencyjny spółki wodnej w kwocie 600.000 K, w dziesięciu równych ratach rocznych po 60.000 K od roku 1906 do roku 1915.

Coroczne raty datków kraju i państwa mają być uiszczone do kasy krajowej po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy krajowego i państwowego, takież zaś raty datku spółki wodnej najdalej do końca marca każdego roku.

Jeżeli spółka wodna zechce pokryć przypadające na członków prestacye w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3%-wym rachunku bieżącym w banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego. Jeden z tych kierowników budowy prowadzić będzie roboty na potoku Trześniówce i jej lewych dopływach, drugi zaś na prawych dopływach Trześniówki, postępując z budową systematycznie z dołu do góry.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługa w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowy, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K,
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K,
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K,
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania, lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem otrzymują kierownicy budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety za podróże podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 gr. za 1 km. przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, tudzież ich płace w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielenie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładając peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami, lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu

15. każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86, krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności, — lub ustąpienia gruntów, a mianowicie które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony wałów i rowów i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp brzegów, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym. Przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorstwu częściowych wypłat na poczet należytości przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur;
3. oznaczenie miejsca, w których wykonują się roboty oraz odpisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenie ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak administracyi Państwa jak i Wydziałowi Spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Wydziałowi spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni, głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmią się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzona będzie w myśl § 54 ustawy z 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego Oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi Spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga też ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z 18. listopada 1887 Dz. ust. kr. Nr. 68.

Lwów, dnia 6. grudnia 1906.